

Untitled

AUTHOR/KEY FIGURE

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Note

Archive:
Mappe 86 nr. 13

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Begyndelsen

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 13

Døden er syndens sold, den er en følge af synden, som er forud, men hvordan? Forud for mennesket var skabt plante og dyr, hvoraf findes resten i jordens lag fra tidens længe for mennesket, og plante og dyr syndte jo ikke, og i ikke var den onde benyttet, men handle som de gør. Men er det så galt, at synden er det første? er det ikke sandhed, hvad vi lærer? — Giv os mennesket som den første syndte, og vi bliver undervist om, at dette er galt. Mennesket syndede, fordi det blev frettet, og glente, at derfor syndede (der mennes, af Menneske), det var i de tidlige døden endnu ikke var. Ja hvad var der i de tidlige? og hvordan? det ligger højt over os at begynde, men vi forstår, at mennesket er en syndens spore, en grundsynd, med den grundsynd. Vi kender den vel alle?

Der siges, at derfor, første synde, og af dem der stod Guds Trone nærmest blev mennesket. Saa hvem? Saa den enbørne søn. Derfor blev skabt, men beholdt en frygtelig magt. Hvorfor blev mennesket skabt? skabt dyr skabt enge. Men ikke for at give Jesus lejlighed til at til at bevise sin ret til fædret ved Faderens højre? var det dette. Sæde derfor mennesket ham, saa forstår vi, at Jesus måtte være sin ret dertil ved lydsighed, sin fuldkomne herlighed ved Faderens vilje, i udelukkelse (det modsatte af mennesket), så det mindste sader, det bekræftede på korsets træ, hvorfra Gud kunde opvække ham, da han havde overvundet det onde med det gode, saa fik han magt til at dødsriget at forkynde liv og at opstige til det sader.

Men er, ja vi blev skabt til frihed af valge mellem Guds og Satans. Giv der levede livet som en kamp mellem disse, en kamp hvori vi deltager inde, vort hjerte. Vi kan kun sige, ved at modtage nåden, vi kan kun modtage den, ved at dømmes os selv; men opværing er den, at det nødes man til, til tidlig lyse fra i lysglimt, når man er lyt sig efter sandheden.

Vel vi gerne være Kristi medkæmpere, saa lærer vi vor synd og usselhed at kende, og det er vejen til at han kan tilgive.

Kæmper han for vor skyld? Kæmper han for sin egen? er vi da til for hans skyld? Mangenheden er udsat til hans brud. Vi kan, men, ikke måle højden eller lodde dybden.

Da krigen brød ud, sagde mange, nu har Kristendommen, men spillet falsk, hvor kan Gud være god, når han smider os dette? — Os Kristne kan der være meget at bebrejde Kristendommen står fast nok, og det er nok bedre vi selv

tager Skylden for krigen, end vakte den over paa Gud, som
har laant os, at den der griber til overret, vil fælde for os
det; og som har sendt os vejlederen, som vider vejen, som vi derved
vandre, det gør udenfor, som byder os hånden vi griber efter og
klynger os til, for at han tilværdst kan føre os v' Land, trods
alle vore fjender, når vi dømmes os selv og tager mod den ufor-
skyldte hæde.

Men Krigen giver noget at tænke paa. Krigen er end
dog selv, men er der ikke krig, som er nødvendig? er Kamp for
det liv da ikke tilladelig? er Kamp for sin Nations liv det ikke?
Og er Sinderjyderne ikke som et lysende eksempel paa tilbørlig lydighed
og Kamp da ikke i retfærdighed?

Thvordan rime sig en ord mod krig med Guds ord mod hede-
ningerne, i at gamle testamentet?

Sinderjyderne kæmper naturligvis kam, fordi de er tvungne dertil.
Vi da der ikke have været lykkelige og ritter om de havde nægtet at gå
i strid og havde taget straffen, døds straffen?

Jesús bad: ikke sin Fader sende 12 legioner engle til at gå
i strid for sig, han tog mod døden, han bad for sine fjender.

Men har falkene da ikke huer sin opgave de er sat til som falk?
Ligesom den enkelte har sin lille opgave?

Det har hvert falk is nat, og den enkelte opgave, men ligesom han
enkelt har den opgave at elske huer sin næste, som sig selv, betragte
ham som broder og ikke slaa ham ihjel, således har vel ogsaa falkene
den opgave at elske hinanden og hjælpe hinanden. Thvordan
løser de den? Herer især kæmper for at vinde denne verdens herje-
hed, men tager skade paa sin sjæl. O Gud! det er svært at være
menneste, svært at de Sinderjyderne leve i 50 år og nu føres til
slagterbanken, svært at de Serberne jagede ud af deres Land, at de
finerne blive myrdede, Røvere forfulgte og Armeniere udryddet.

Svært at bede, at Guds vilje ske, for vi har selvintet, og de
træder dybt. Bedder vi tænke for præsterne? Når vi beder
"Giv os idag vort daglige Brød" så er det meningen, at vi beder for
alle mennesker paa den hele jord, at Gud vil møtte enhver, hvorledes
han englanderen, som siger at udvalgte tyfteland, bede denne
bøn? Bønnen om tilgivelse af vor Skyld fuldendtes i den beting-
gelte, at vi tilgive alle vore Skyldnere. Obeder vi i disse
Tider for fjenderne? Faderen er en alvorlig bøn.

Og så tvivler vi endda her i det fede Danmark, og har
det godt. Hvor svært må det være for de kæmpende,
de der for alvor er paa parti, at bede til Gud, at hans vilje

mas ske. Hvis han nu ser, at et folkes frelse går gennem dets
underskuelse? og vi svader her og har det godt, og frygter.

Jorden går i tke Guds vilje, hans vilje sker endda! O! om
vi kunde se hans sigtelse. Vi prøver alle mulige statsord-
ninger, og de slår alle fejl. Er det mon så, at ligesom de enkelte
prøves og mad domme sig selv, og nationerne prøves, og reddes
ikke til således prøves også alle lag i befolkningerne, og alle
hvad vi så selv laver, slår det ikke til bringer ikke lykkelighed
og velgultor, for him Guds ordning fører der til og den viger ad
for høj, den første minighed kom lang, sefiden, frivilligt, sabbat-
li store søger at tvinge os ad den til egen fordel, men så går, kommer
vi baglænde. Det vil vor egen aduelighed, i det enkelte og det
helt vi skal lære at kende i den tid vi lever.

Der kommer sommetider på den tanke om Henry George tænkes
at så ideel, så Gud kan bruge den til en særlig prøvelse? hvad
er 1000 års Bogen? Er det på jorden som den nu er? eller kommer
vændernes tid så igen?

Efter kongen må en ny tid opvise, men hvordan bliver den?
Bleiver den under lov og orden? og hvor længe det? Rusland
bliver vil en magtig faktitor, som det nu er en svag? Det publicer
i uagt, da englænderne tog, blev herre i Jerusalem. If så
de gamle spædomme begynde at opfyldes. Skulde Tyrken ikke
blive herre der, så har vi taget fejl den gang, og må vente.

Om vi kunde glæde at se jøderne samles for alvor der! at plene
den dag da den blæser liv i de døde ben, den dag jødernes
heden samles i sin herlighed, venter jeg ikke, men jeg vil blive
mere opmærksom på hvorledes levedsløbet er en prøvelse
i det store, som i det små. At nationer og statsordninger, alt
skal måles i forhold til det ene, alvorlige og urokkelige,
Guds ordning, forholdet til ham, og alt hvad der ligger i
dette er, understreger alvoren. Guds ordning i Paradis haven,
josefsløbet under patriarker, dommere og konger, så bedrøvelsen
under kaisere, Davids konger, republikker, såvel som Henry Georges
ordning. Der er et skriftord om det folk, som har modtaget jøderne

Der siges ikke sjældent om englænderne, at de er bysklere, de giver
det udseende af, at de kæmper for Belgien, medens sandheden er, at de
kæmper for egne interesser. Det er let nok sagt, men hvor ved man
det fra. Egne interesser kan være medvirkende, om altsigende,
når man selv blandt kvædere finder dem der søger, England
havde intet valg, som situationen forelå, kunde de ikke svigte
Belgien,

Så er det sikkert sandhed, og tykke her i hvert fald gjort det
 stik modsatte, brudt deres ord i egen interesse. Hermed være ikke
 sagt, at der ikke kan findes undskyldning for, at de greb til våben. Om
 undskyldningerne er fyldestgørende er derimod mere end tvivlsomt.
 Men nu altså Engländerne, de kæmper virkelig for at holde deres
 ord, og situationen kan altså komme til at ligge således, at
 man må vælge mellem to onder, at bryde Belgien og at kæmpe.
 I dette tilfælde måtte en ærlig mand altid vælge kampen.
 Men gjorde også opmærksom på, at når man hører til en nation,
 kan den enkelte ikke helt unddrage sig, nægte at kæmpe, i et
 fald må han i så fald påtage sig lige så farifulde hum, pæx.
 at fiske minur op. "Den der sætter sit liv til for sin skyld skal
 beholde det."

En anden ting er om ikke nationen kan bevares, ruses og gøre sin
 gerning, det der i lærerbløbet er betruet den, eller dog modnes
 dertil, netop i undertrykkelse? Søndagfyder? Armenier?
 Jødefolket!

Kristus kom ud i den store kamp
 mod Lucifer og vandt, ikke mindt kæmper
 og undertrykkelse, men vi at sige det
 laeste øde, skint han havde ret til
 det ord Fadens højre hånd, han blev rigt
 magten og den tilkom. Kampen står endnu,
 i en forfættelse i menneskehytterne, som
 ikke formår at gruske sig selv. Kampen
 er en opdragelse i selvforglemmel, men
 da mennesket kun i øjeblikke kan glæde
 sig selv i kriglyst til andre, vil mennesket
 livet som et var afnet, var ødet, var kladd,
 det klæbte øde, men tilbage den gemme
 øde var løst og net at fælle sig for
 den udvej han beviste at ofte at fælle
 af lagene floden for at han kan til os og gav
 os hånden og løsnede ham som den der bledet høj
 sædet med net. Det er denne trang til at
 glæde sig selv og til at give Gud den der

er måtet for jordens Ligelegning.
 S: der hos sin Faders højre hånd, derfor kan
 man hen atten at komme levende og døde.
 Men den der dømme sig selv og tror på den,
 vil han leve på fri af dommen, når vi forlade
 vor skyldene.